ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΡΑΠΑΝΑΚΗ

«Η μικρή μας πόλη»

Συμβολισμός και αφαίρεση

Το γνωστό θεατρικό έργο του Θόρντον Ουάιλντερ «Η μικρή μας πόλη» που πρωτοπαρουσιάστηκε το 1938 και πήρε βραβείο «Πούλιτζερ», ενώ γυρίστηκε και σε ταινία (1940), αποτελεί μια αφετηρία – αρχή απ' όπου ο Ουάιλντερ ξεκινά να δώσει μία νέα πνοή στο θέατρο θέτοντας τα θεμέλια μιας καινούργιας δραματουργίας.

Ο συγγραφέας θέλοντας ν' απλάξει το «εύπεπτο» θέατρο του 19ου αιώνα, φτιαγμένο από μία εύπορη μεσαία τάξη και προσπαθώντας να δημιουργήσει ένα θέατρο ζωντανό, το οποίο να κάνει το θεατή να ενδιαφέρεται περισσότερο για τα δρώμενα καθώς επίσης ν' αποσπάται, ν' αποστασιοποιείται από τα πεπραγμένα επί σκηνής για να μπορεί να σκεφτεί, γράφει ένα νέο είδος θεάτρου

Στην προκειμένη περίπτωση, στη «Μικρή μας πόλη» δημιουργεί μια συμβολική ιστορία για να δηλώσει τον αδιάκοπο κύκλο της ζωής ο οποίος κινείται σε μία παράλληλη διαδρομή με την πορεία της φύσης. Οι ζωές των νέων που ερωτεύονται, παντρεύονται, πεθαίνουν, δηλώνουν συμβολικά τον τύπο – φόρμα της ανθρώπινης πορείας, τη διαδρομή κάθε ανθρώπου ως τμήμα της φύσης.

Προς επίτευξιν αυτού του στόχου και όσον αφορά στη δομή του έργου, ο συγγραφέας πλάθει το δραματικό χαρακτήρα του διευθυντή Σκηνής ο οποίος εκούσια διασπά την ταύτιση του θεατή με τα δρώμενα, κανονίζει τη δράση των ηρώων του έργου καταργώντας τα όρια του χρόνου και του τόπου, ενώ τα σκηνικά αντικείμενα –με συγγραφικές οδηγίες– περιορισμένα στα ελαχίστως απαραίτητα, υποδηλώνονται με τη μιμική των ηθοποιών.

Έτσι, οι συμβολικές προδιαγραφές του έργου δημιουργούν αντιπροσωπευτικούς τύπους οι οποίοι εκφράζουν την αέναη και απρόσκοπη κίνηση της ζωής στο καλούπι του ανθρώπινου σώματος. Στο θέατρο «Δημήτρης Χορν» η εύγλωττη μετάφραση του Σ. Φασουλή, αλλά και η σκηνοθετική του επίβλεψη δημιουργούν μια άρτια παράσταση. Το λυρισμό, την ποίηση αλλά και το συμβολισμό του κειμένου αποτυπώνουν τα σκηνικά του Α. Δαγκλίδη και τα κοστούμια της Κ. Παπανικολάου, ενώ οι φωτισμοί του Λ. Παυλόπουλου ενισχύουν την ονειρική – συμβολική διάσταση του κειμένου.

Δεν θ' αναφερθώ ξεχωριστά σε ονόματα, διότι όλοι λειτουργούν άψογα και αρμονικά σε ένα σφικτοδεμένο σύνολο υπογραμμίζοντας όχι μόνον το συμβολισμό αλλά και την ποίηση του Ουάιλντερ. Σε συνδυασμό δε με το σκηνικό, αλλά και τα εύστοχα σχεδιασμένα κοστούμια διατυπώνουν μια τρισδιάστατη εικόνα που απλώνεται στην πλατεία και μεταφέρει στους θεατές στιγμές ποίησης αλλά και σκέψης, εστιάζοντας στην πορεία του ανθρώπινου πεπρωμένου.

Η παράσταση αναδεικνύει τις συγγραφικές προδιαγραφές χωρίς να επιβαρύνει το κείμενο με στοιχεία ξένα από την υφή της φύσης του